

Arrest

nr. 126 368 van 26 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 12 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 november 2005 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 10 april 2006 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.3. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 24 april 2006 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Verzoeker diende op 27 april 2006 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 4 december 2006 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag zonder voorwerp werd verklaard.

1.6. Verzoeker diende op 4 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd geactualiseerd op 8 februari 2011 en 31 maart 2011.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 17 februari 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 13 maart 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.11.2009 werd ingediend door:

M.(...), R.(...) A.(...) A.(...) (...)

Ook gekend onder de naam A.(...) M.(...) R.(...), A.(...)

nationaliteit: India

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 0912.2009 en arrest 215.571 van 05.10 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing,

Betrokkene legt een arbeidscontract voor. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d 08.08.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 04.10.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Dat betrokkene hier zo lang verbleef is louter het resultaat van zijn eigen houding, aangezien hij nagelaten heeft gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 24.04.2006. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructies impliceert dat hij illegaal in het land verbleef. Om die reden kan het feit dat betrokkene sinds 2005 in België zou verblijven en hier ondertussen geïntegreerd zou zijn (betrokkene verklaart werkwilleg te zijn, beschikt over een arbeidscontract, verklaart dat hij zich volledig aangepast zou hebben aan onze maatschappij en onze manier van leven, dat hij vele vrienden heeft leren kennen, betrokkene legt getuigenverklaringen voor net als een attest verklaring van aanmelding bij het Huis van het Nederlands en een verklaring van niveaubepaling Nederlands) niet voldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie.

Verder beroept betrokkene zich op humanitaire situaties, doch legt niet uit welke deze zijn en waarom hij hiervoor in aanmerking zou komen. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als grond tot regularisatie.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemd artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Wat betreft het argument dat het onredelijk en onmenselijk zou zijn hem nu terug te sturen; betrokkene toont niet aan waarom het onredelijk en onmenselijk zou zijn. Het is aan betrokkene op zijn minst een begin van bewijs te tonen. De loutere vermelding dat het onredelijk en onmenselijk zou zijn betrokkene nu terug te sturen, kan niet aanvaard worden als grond tot regularisatie.

Wat betreft de bewering dat betrokkene onmogelijk kan terugkeren omdat hij vreest voor zijn leven; betrokkene legt hiervoor geen bewijzen neer. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene onmogelijk kan terugkeren omdat hij vreest voor zijn leven, kan niet aanvaard worden als grond tot regularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

(...)"

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 17 februari 2012 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 13 maart 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 17/02/2012, wordt aan M.(...), R.(...) A.(...) A.(...) (M) ook gekend onder de naam A.(...) M.(...) R.(...) A.(...)

geboren te (...) (India), op (...),

van INDIA nationaliteit, verblijvend: (...)

het bevel gegeven om uiterlijk op 12.04.2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum. Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van "de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel". Verzoeker stelt daarbij als volgt:

"(...)

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 04.11.2009 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond is.

(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoeker aanvraag ongegrond te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft een regularisatieaanvraag ingediend op 04.11.2009 naar aanleiding van de instructie d.d. 19.07.2009 die door de Raad van State op 09.12.2009 vernietigd werd.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

'Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

**Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eisen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.*

**Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.'*

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.

Wat waren de onmiddellijke gevolgen?

**De ingediende aanvragen worden niet onwettig.*

Alleen de instructie (gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken) is vernietigd. Het artikel 9bis van de Verblijfswet blijft ongewijzigd.

De DVZ moet de ingediende aanvragen nog steeds beoordelen, volgens de (nieuwe) richtlijnen van de bevoegde minister en staatssecretaris. Zij behouden immers hun discretionaire bevoegdheid over de criteria ten gronde.

**Wathelet en DVZ: de criteria en de termijn blijven gelden*

Er is al een nieuwe richtlijn. Bevoegd staatssecretaris M. Wathelet deelde op 11 december 2009 mee (en DVZ bevestigt):

- de criteria van de instructie ten gronde blijven geldig en zullen toegepast worden;*
- de termijn van 15 september tot 15 december 2009 voor aanvragen voor het criterium 'duurzame lokale verankering' (punt 2.8 van de instructie) blijft*

Dit werd gepubliceerd op de website www.kruispuntmi.be .

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt.

Dat de beslissing dan ook volledig onterecht werd genomen en deze in feite en rechte niet aanvaardbaar is!

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Dit betekent dus dat verzoeker in aanmerking komt om geregulariseerd te worden op basis van punt 2.8B van de vernietigde instructie.

DVZ stelt dat 'Uit het schrijven van het Vlaamse Gewest d.d. 04.10.2011 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.'

De eerste aanvraag om een arbeidskaart te bekomen werd inderdaad geweigerd. Doch binnen de voorziene periode werd er een tweede aanvraag ingediend voor verzoeker.

In oktober 2011 heeft hij een andere werkgever gevonden en binnen de voorziene periode heeft ook (...) een aanvraag ingediend voor verzoeker om een arbeidskaart te bekomen.

Tot op heden heeft verzoeker nog geen beslissing m.b.t. de aanvraag ingediend door (...).

Dit wordt ook bevestigd in de Email die R.(...) L.(...), medewerker van het Vlaams Gewest heeft gestuurd. In de email bevestigt zij het volgende:

"... De aanvraag voor werkgever (...) is nog niet in behandeling dus daar kunnen we nog geen informatie over verschaffen. "

Uit het voorgaande blijkt dus dat DVZ onzorgvuldig te werk is gegaan. Zij hebben snel conclusies getrokken en maar half de feiten onderzocht! ! !

DVZ had minstens moeten afwachten tot er een beslissing werd genomen!

DVZ heeft een beslissing genomen dat in feite en in rechte niet juist is!!!

Dat dit dan ook een schending is van de materiële motiveringsplicht!

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de materiële motiveringsplicht schendt.

De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar , feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele wijze afgeleid worden op welke basis dan wel de beslissing is genomen.

Dienst vreemdelingenzaken stelt voorts dat de aangehaalde elementen met betrekking tot zijn integratie louter het gevolg is van zijn eigen houding.

Het feit dat een vreemdeling langdurig in een land verblijft waar hij meer bescherming heeft dan in zijn eigen land is op geen enkele wijze zich verder in illegaal verblijf integreren!

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Het feit dat de gemachtigde van de minister een beslissing neemt waarin een eigen mening wordt gemotiveerd is dan ook niet aanvaardbaar. Immers een regularisatieaanvraag is nog altijd een aanvraag op basis van humanitaire redenen.

De wetgeving inzake regularisatie is nog steeds artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(...)

Een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet is nog altijd steeds een aanvraag op basis van humanitaire redenen.

Ieder dossier dient individueel beoordeeld te worden. Dat hij dan ook genoeg elementen heeft aangehaald om geregulariseerd te worden om basis van humanitaire redenen.

Dat hij ondertussen hier meer dan 6 jaar ononderbroken verblijft, uitstekend de Nederlandse taal beheerst, geïntegreerd is en werkbereid is en hiervan bewijzen voorlegt:

Er zijn nog steeds geen vaste wettelijke criteria die bepalen wanneer iemand wel of niet in aanmerking komt voor regularisatie zodat dienst vreemdelingenzaken de regularisatieaanvraag van verzoeker niet zomaar kan afwijzen verwijzend naar het feit dat zijn langdurig verblijf een gevolg is van zijn eigen houding.

Dit is kennelijk onredelijk en niet zorgvuldig.

Indien de staatssecretaris of haar gemachtigde van mening was dat het dossier niet duidelijk is, als dwz twijfelde aan de lokale verankering van mijnheer dan diende hij te verschijnen voor de commissie voor advies.

In individuele gevallen waarin de DVZ niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eert een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (art. 32 Verblifswet en KB van 28 juli 1981).

Er zijn nieuwe leden van deze Commissie (CAV) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAV bestaat uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAV maar neemt niet deel aan haar beraadslagingen.

De vreemdeling (regularisatie-aanvrager) kan uit de lijst van benoemde organisaties kiezen welke organisatie in zijn dossier moet zetelen in de CAV; hij kan ook kiezen of de hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kan zijn eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAV bestaat uit drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, en de gekozen benoemde organisatie.

De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie -aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris).

Dat dvz bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert. Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld."

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een schrijven toe van R. L., werkzaam bij het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie – Dienst Migratie, aan A. V. R. op datum van 4 november 2011 met de vraag een aantal documenten en/of inlichtingen over te maken en een e-mailconversatie op datum van 7 november 2011 tussen A. V. R. en R. L.

3.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107 624).

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.4. Zowel bij het beoordelen van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van het geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de

*plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

3.6. Verzoeker bekritiseert het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris waarin deze laatste stelt dat de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing is wegens de vernietiging door de Raad van State. Hiervoor verwijst verzoeker naar informatie van op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie waarin vermeld staat dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden. De Raad kan enkel vaststellen dat de verwerende partij terecht opmerkt dat de Raad van State 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde (RvS 9 december 2009, nr. 198 769). Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen heeft vermeld, werkt dit vernietigingsarrest erga omnes zodat de instructie niet langer kan worden beschouwd als een geldige bron van recht, waardoor deze in de eerste bestreden beslissing onmogelijk kan worden toegepast. Het betoog van verzoeker dat de criteria van de instructie nog zouden gelden, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *"integraal is vernietigd"* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *"om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen"*. Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat het thans in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat verweerder – zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde – nog beslissingen zou hebben genomen op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet rechtvaardigt de vernietiging van de thans voorliggende beslissing niet. Dat de gemachtigde van de staatssecretaris of de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet zouden hebben meegedeeld dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 niet langer mogen worden aangehaald is zonder belang. De Raad is namelijk geen regel bekend die voorziet dat wanneer de Raad van State een administratieve beslissing vernietigt een bevestiging van het arrest door een administratie of een regeringslid vereist is alvorens dit arrest gevolgen zou kunnen hebben. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, handelt de gemachtigde van de staatssecretaris dus geenszins onredelijk door er op te wijzen dat de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij concludeert dat *"[d]it [...] dus [betekent] dat verzoeker in aanmerking komt om geregulariseerd te worden op basis van punt 2.8B van de vernietigde instructie."*

3.7. In zijn kritiek op het motief van de bestreden beslissing dat uit het schrijven van het Vlaams Gewest van 4 oktober 2011 blijkt dat verzoeker een arbeidskaart B geweigerd werd, voert verzoeker aan dat hij een tweede aanvraag heeft ingediend om een arbeidskaart B te verkrijgen. Verzoeker stelt dienaangaande nog geen antwoord te hebben ontvangen (waarbij hij verwijst naar de bij zijn verzoekschrift bijgevoegde e-mails) en dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig heeft gehandeld door niet te wachten tot er een beslissing werd genomen aangaande die aanvraag. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte zou hebben gebracht van zijn nieuwe aanvraag tot het verkrijgen van een arbeidskaart B. Door in zijn verzoekschrift te verwijzen naar zijn contacten met de bevoegde diensten van de Vlaamse overheid, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij deze informatie eveneens had overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris. Aangezien de eerste weigeringsbeslissing van de Vlaamse overheid dateert van 4 oktober 2011 en de bestreden beslissing slechts werd genomen op 17 februari 2012, had verzoeker dus ruim de tijd om deze bijkomende informatie mee te delen aan het bestuur, maar uit niets blijkt dat hij dit zou hebben gedaan. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)). De zorgvuldigheidsplicht houdt niet in dat het bestuur uit eigen beweging moet gaan onderzoeken of verzoeker andere procedures lopende had bij de regionale overheid met het oog op het afleveren van een arbeidsvergunning. Er kan de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook geen onzorgvuldigheid of onredelijkheid worden verweten door uit het schrijven van de Vlaams Gewest van 4 oktober 2011 af te leiden dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarde die werd gesteld in zijn de brief van 8 augustus 2011 met betrekking tot zijn regularisatieaanvraag. Verzoeker kan hoegenaamd niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat niet kan worden afgeleid *"op welke basis dan wel de beslissing is genomen."*

3.8. Verzoeker meent dat zijn langdurig verblijf in België is ingegeven door het feit dat hij hier meer bescherming heeft dan in zijn eigen land en dat niet gelijk staat aan *“zich verder in illegaal verblijf integreren.”* De Raad kan niet anders dan vaststellen dat aan verzoeker, zoals ook in de bestreden beslissing werd vermeld, op 24 april 2006 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd (zie punt 1.3) nadat een eerdere regularisatieaanvraag werd geweigerd zodat verzoeker zich wel degelijk illegaal op het grondgebied bevond. Aangaande het motief uit de bestreden beslissing dat de integratie-elementen van verzoeker te wijten zijn aan diens eigen houding, stelt verzoeker *“Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !”* De Raad wijst er dienaangaande op dat een goede integratie in de Belgische maatschappij een element kan zijn bij de beoordeling maar dat het loutere feit dat men geïntegreerd is de verwerende partij niet verplicht om een verblijfsmachtiging toe te staan (RvS 14 juli 2004, nr. 133.915). Zoals verzoeker terecht voorhoudt, bestaan er inderdaad geen vaste wettelijke criteria die bepalen wanneer iemand al dan niet in aanmerking komt voor regularisatie. Het komt aan de staatssecretaris binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid dienaangaande toe om te beoordelen of de aangevoerde elementen van integratie al dan niet volstaan en wanneer hij van oordeel is dat deze niet volstaan, dit te motiveren. In de uitoefening van zijn wettelijk toezicht is de Raad enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad is van mening dat de gemachtigde van de staatssecretaris in casu wel degelijk een individueel onderzoek heeft gevoerd en daarna gemotiveerd heeft waarom verzoekers aanvraag ongegrond wordt verklaard. Verzoeker voert in elk geval geen overtuigende elementen aan die wijzen op het tegendeel.

3.9. De Raad merkt op dat in de beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met zijn langdurig verblijf, zijn kennis van het Nederlands en zijn werkbereidheid. Waar verzoeker lijkt te insinueren dat geen rekening werd gehouden met de mogelijkheid om advies in te winnen bij de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, verliest hij uit het oog dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet hoegenaamd geen verplichting bevat om dit advies in te winnen en dat bij gebrek aan een wettelijk voorschrift het inwinnen van dit advies louter facultatief is. Uit het feit dat geen dergelijk advies werd gevraagd kan hoe dan ook niet worden afgeleid dat de eerste bestreden beslissing niet op regelmatige wijze tot stand zou zijn gekomen.

3.10. Met zijn afsluitende blote beweringen dat de bestreden beslissing onterecht werd genomen, deze de materiële motiveringsplicht flagrant schendt, de motivering afdoende, pertinent en daadkrachtig moet zijn en dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld, slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing in concreto aan het wankelen te brengen.

3.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en het besluit staat niet in een kennelijke wanverhouding tot de motieven. Er werd geen schending aangetoond van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

3.12. In een tweede middel, onder de titel *“DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL”* voert verzoeker een schending aan van de motiveringsverplichting. Verzoeker stelt daarbij als volgt:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden

Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen.

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

Dat zelfs in de beslissing tot regularisatie wordt vermeld; Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het bijlage 13 van KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen (BS 27 oktober 1981) zoals ingevoegd bij het K.B. van

22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008) aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem het bevel gegeven wordt om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen na kennisgeving.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.”

3.13. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.14. De Raad stelt vast dat in het bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk gewag wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...) moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

3.15. Verzoeker toont niet aan dat hij wel degelijk in het bezit is van een geldig paspoort en geldig visum, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris het bestreden bevel ‘moest’ nemen. Deze beslissing wordt bijgevolg geschraagd door pertinente en draagkrachtige motieven.

3.16. Volgens verzoeker zou uit de motieven van het bevel moeten blijken dat dit het gevolg is van de eerste bestreden beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. De Raad wijst er echter op dat de tweede bestreden beslissing een afzonderlijke rechtshandeling is die autonoom kan bestaan en die gebaseerd is op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische grond. Het gegeven dat beide beslissingen in één instructie aan het stadsbestuur van Antwerpen werden meegedeeld, doet hieraan geen afbreuk. De Raad wijst er trouwens op dat de motieven die aan de basis lagen van de weigering van de regularisatie geen geldige grondslag zouden vormen voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij dient immers op grond van artikel 8 van de vreemdelingenwet steeds duidelijk aan te geven welke bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet werd toegepast. De motiveringsplicht vereist geenszins dat bij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten melding zou moeten worden gemaakt van een (afgewezen) regularisatie-aanvraag. Tenslotte dient te worden opgemerkt dat de eerste bestreden beslissing niet werd vernietigd, zodat het betoog van verzoeker dat het bevel om die reden zou moeten worden vernietigd ook elke grondslag ontbeert.

3.17. De tweede bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending aangetoond van de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middelen die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kunnen leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN